

Thisted Knudsen: Jeg går ud fra, at der gives spørgsmål, som en minister er taknemlig for at få lov til at svare på. Jeg går også ud fra, at det spørgsmål, som jeg har stillet til den højtærede indenrigsminister angående amtsjuristerne og amtmandsembederne, vil indenrigsministeren gerne rede-gøre for her i tinget.

Som det sikkert er tingets medlemmer bekendt, udsendte de såkaldte amtsjurister, 110 i tallet, lige efter nytår en offentlig udtalelse om deres advancementsmuligheder, løftet til dem om amtmandsembeder m. m. Jeg tror, man må erkende, at disse amtsjurister, der er særdeles dygtige — det er de, langt de fleste — og som vi ude i befolkningen er meget, meget glade for, efterhånden advancementsmæssigt set er blevet meget, meget ringe stillet. Tidligere kunne de blive politimestre og dommere, og vi fik fortrinlige politimestre og dommere. I 1940 holdt dette op. Vist i 1947 nedsatte indenrigsministeriet et udvalg til nærmere undersøgelse af disse juristers advancementsforhold. Forhandlinger har fundet sted med 2 indenrigsministre, nemlig Smørum og Aksel Møller. Må jeg med formandens tilladelse have lov til at citere den offentlige meddelelse, hvori det hedder om forhandlingerne i indenrigsministeriet, at de to nævnte ministre

„under forhandlinger med Amtsfuld-mægtigforeningens bestyrelse havde givet udtryk for, at der fra indenrigsministeriets side intet ville være til hinder for, at en amtsjurist avancerede til amtmand, og at man ville finde et sådant advancement naturligt, hvor den pågældes kvalifikationer berettigede ham dertil.“

Det er klare og rene ord. Man anerkender, at her er et problem. Hvordan er det så gået? Siden disse forhandlinger fandt sted i indenrigsministeriet, er der i Danmark udnævnt 11 amtmænd, men indenrigsministeriet har ikke en eneste gang fundet, at en af disse amtsjurister var kvalificeret på en sådan måde, at han burde være amtmand. Er der forskel på nullers størrelse, så har amtsfuldmægtigene fået et kæmpenul af indenrigsministeriet. Det er rene ord for pengene.

Vi står her over for en gruppe, som er særdeles egnet; de er kendt med embederne

som få; de er vant til at arbejde ude i befolkningen, ude i marken, og overalt sætter man dem meget højt, kun ikke inde i indenrigsministeriet. Jeg synes ikke, det forhold for tid og evighed kan fortsætte, at samtlige amtmandsembeder er forbeholdt centraladministrationens mænd. Jeg mener, de er særdeles dygtige, men de andre er det også.

Jeg går ud fra, at den højtærede minister nu er taknemlig for at få lov til at give indenrigsministeriets stilling til kende.

Indenrigsministeren (Lars P. Jensen): Jeg burde jo efter den slutbemærkning — og vil også gerne gøre det — takke det ærede medlem, fordi han har stillet mig dette spørgsmål.

Som svar på det ærede medlems spørgsmål kan jeg sige, at det jo har været således eller er således, at statens embeder, når man ser bort fra de eksamenskrav og andre betingelser, som er fastlagt i tjenestemandsløven, ikke er forbeholdt nogen bestemt gruppe af ansøgere; det gælder også amtmandsembeder. Disse embeder har hidtil ikke været opslået, men ordningen har været den, at interesserede henvendte sig til ministeriet, og regeringen har så på dette grundlag truffet bestemmelse om embedernes besættelse. Samme ordning har i øvrigt været praktiseret for andre højere statsembeder. Fremtidig vil imidlertid også amtmandsembederne blive opslået ledige i overensstemmelse med de regler, som finansministeriet har fastsat i et cirkulære af 9. december 1961. Som det vil forstås af det, jeg lige har sagt, betyder det selvfølgelig ikke nogen realitetsændring, idet alle interesserede også tidligere har haft adgang til at søge disse embeder.

Når det ærede medlem siger, at denne gruppe af amtsfuldmægtige er advancementsmæssigt dårligt stillet — jeg tror, det ærede medlem sagde meget, meget dårligt stillet — så vil jeg gerne understrege, at de nævnte advancementsmuligheder var et meget vigtigt punkt i den forhandling, der fandt sted under drøftelserne om amtsfuldmægtigenes forhold i det udvalg, der var nedsat af indenrigsministeriet, og som afgav betænkning i 1951. Der besluttede man her at øge de interne advancementsmuligheder, og efter de nugældende regler er stillingen